

שוכב על אבן בגולה, כמו יעקב

טמבל-יורם

יֹאֲלֵלָה, יֹאֲלֵלָה, כּוֹכְבִּים, גַּלְקִסִּיות, יְקוּמִים,
וְיֹאֲלֵלָה יֹאֲלֵלָה סוּפְרָנוֹבוֹת, מְגָה עוֹלָמוֹת,

מֵאלָאן, הַלִּילָה. יֹאֲלֵלָה, יֹאֲלֵלָה,
כִּי זֹאת הָאָמָא שֶׁל הַיֵּאלֻלוֹת!

כּוֹכְבִּים גְּדוֹלִים, הַמּוֹן יִשְׂרָאֵלִים
יָפִים, בָּאִים עֹכְשׁוֹ לְכָאן, יוֹרְדִים
לְמִטָּה, לְמַצְרִים, כְּמוֹ מִשְׁפַּחַת יַעֲקֹב.

בָּאִים לְכָאן, הַיְּהוּדִים בָּאִים לְכָאן,
בָּאִים לְכָאן עַל עֲגָלוֹת.

בְּטוֹנוֹת. הַמוֹנִים. יוֹצְרִים מוֹלִי
חוֹרִים גְּדוֹלִים. חוֹרִים שְׁחֹרִים.
וְהַיְלָדִים סְבִיבִי, וְגַם הַרְבֵּה מִהַחֲוָרִים,
שְׂצוּעֵקִים לִי בְּעִבְרִית: אִידִיוֹט!!

וְיֹאֲלֵלָה יֹאֲלֵלָה – הַלּוֹ-הָלוּ,
יֹאֲלֵלָה יֹאֲלֵלָה לַעֲלוֹת!
וְיֹאֲלֵלָה אַחֲרוֹנָה, נִחֲרַת,
שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַיֵּאלֻלוֹת!

כִּי כָאן, בְּגִיּהָנוֹם, לְמִטָּה. הָאִידִיוֹט
הַזֶּה מְרַעֲנָנָה. תְּגִיד לִי, הַלּוֹ-הָלוּ,
מָה יֵצֵא לוֹ.

מָה קָרָה לָכֶם אַתֶּם יִשְׂרָאֵלִים??
יִשְׂרָאֵלִיוֹת?? הָעַם הַכִּי סִבְבָּה,

אתם כבר לא סופרים אותי?
אתם כבר לא רואים אותי? ואמא?
אבא??

מה אתכם? האם אתם כבר ישנים
לכם?? נחים במערות ציון?

ולא מוצאים בעגלה אולי ישראל
אחד קטן, שמתחבא בערמת
השחת?? ובין אלפי הנמשות?

שוכב על אבן בגולה, כמו יעקב,
והסלם הזה נתקע, גדול-מדי, בחלומי?

האם אתם כבר לא רואים אותי משם?
האם אתם עורים עכשו, כלכם,
אי-שם למעלה??

הלו-הלו, יאללה-יאללה. טוב,
תקשיבו לי, עכשו: שמות.

שמות, קוראים לי הילדים בגן,
כשהם קופצים מולי,
המון המון שמות: גם זהר,
גה, נעם, ועליהם נוספו לאחרונה
גם ניצוצות, שבבים, אורות,

הביתה! – לך הביתה, יא אידיוט!!
אומרים מאור, יניב, אביב,

מעוז, תמיר, צפיר, זמיר, שגיא,
שגיב, אביר, גבור, אפלו
שהם, טהר, מור,
שמות כאלו,
של ישראלים עפים,

קוראים לי הילדים, ומאחור
 עומדים הרבה צופים, המציצים
 עלי, מכל החלונות, אבל, בעצם, די.
 מספיק. נמאס.

להזכירכם, שלי בלבד קוראים עכשו למטה
 בשם המקורי, בשם המאחד: קוראים
 לי: טמבל-יורם!

יורם-יורם!! הלו-הלו, מה
 קרה לך?? הרק
 עכשו נכנסת??!

כוכבים, על שלל אורם, והגלקסיות,
 גם הרבה חורים שחורים מרחפים מעל
 ראשם, ושם למטה

ילד יורם. הלו-הלו, ילד
 יורם-האידיוט.

ומה קרה לך? יורם,
 יורם, זה, הבן של השכן,
 אשר הלך והתחרפן,
 גמר, בגר, סגר ת'בסטה.

הו, ישראלים שלי,
 צבא והיטק חברים וגנרל ושר אחד
 גדול, הכל-הכל כזה מדהים לכם.
 ונהדר. הכל-הכל. ממש הכל.

אבל תקשיבו לי עכשו. זה
 יאללה-יאללה, הלו-הלו,
 מתגלגל, ותעלה אתה, עכשו,
 ביחד, תעלה אתה משם עכשו
 את דגל ישראל!

תָּרִים ת'דָּגֵל כָּבֵד לְמַעַלָּה!
תָּרִים ת'דָּגֵל,
טַמְבֵּל-יֹרֶם-מֵאֶחָד!

תִּקְשִׁיבוּ לִי, אָבֵל, עֲכָשׁוּ,
בְּצֵד, שְׂגִיָּא, שְׂגִיב, כְּבִיר,
זֶה יֶאֱלֶלֶה-יֶאֱלֶלֶה, בְּאַמֶּת, אָכֵן,
שֶׁל זֶהָ, נִגָּה, חֹסֶן, גִּבֵּעַ וְאֲדִיר,

אֲשֶׁר עוֹלָה עֲכָשׁוּ, עוֹלָה, כּוֹכֵב
מִזְהָר, אִישׁ לְדָגְלוֹ חֹזֵק יֹאמֵר אָמֵן!

אָמֵן, אָכֵן, לְכֹל הַיֵּאֱלֹלוֹת! – בְּעוֹד
אֲנִי, אֲנִי הַיֵּלֶד-הַבִּנְיָה, הַמִּתְחַנֵּחַן
הַזֶּה מְרַעֲנֵנָה, אֲנִי, הַטַּמְבֵּל-הַלֹּו,
טַמְבֵּל-יֹרֶם, הַלֹּו-
הַלֹּו! –

אֲנִי מְצַדִּיעַ וְנִשְׁבָּע-לֹו!

מי היא בכלל? פוסטמה!

עזב אותי מה היא אמרה ומה היא לא אמרה.
מי היא בכלל.
פוסטמה.

עזב אותי. עזב אותי מזה. אם זאת השאלה שלך
אתה דפוק לגמרי. אתה דפוק על כל הראש.
זאת לא השאלה.

תסתם אתה, גם כן.
תאכל ת'יוגורט ותשתק. עזב אותי
מה היא אמרה ומה היא לא אמרה. מי היא בכלל.
פוסטמה.

וגם אתה. אתה תסתם גם כן. זאת לא השאלה
עכשו אצלה מה ז"ל, מי מת, מי התקלקל. הטמבל,
אח של בעלה, הכניס לה בתמססה בלילה חמר מדלל.

ואל תפריע לי עכשו.
אני עם הקפה. תקשיב לי, זה הכל קשקוש.

זאת לא תפיסה. על מה הטענות שלך??
ההיא הביאה לה הביתה את הכל מוכן. עם
המרבך של הכביסה. עכשו אתה זה ששומע

מהחדר צעקות? עזב אותי מה היא אמרה
ומה היא לא אמרה. מי היא בכלל.
פוסטמה.

תקשיב, אתה, תפסיק, עכשו, להשתגע בגללה. קלויים,
צלויים, אמרתי לה שתחכה. זאת לא השאלה היחידה
של החיים.

תְּלוּיִים?? אֶצְלָה?? אוֹקִי, אֲזוּ מָה?
וְזֶה בְּכָלֹל גַּם לֹא הִשְׁאֵלָה שְׁלִי. גַּם לֹא
שָׁלָה.

עֶזְב אוֹתִי מָה הִיא אֶמְרָה
וּמָה הִיא לֹא אֶמְרָה, שְׂכַחְתִּי
אֶת הַחֲצִילִים אֶצְלָה.

שְׂתַחֲכָה. מִי הִיא בְּכָלֹל.
פּוֹסְטָמָה.